

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 1 października 2025 r.,

w sprawie **S.S.**

zażalenia obrońcy skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 31 lipca 2025 r., sygn. akt VI WKK 18/25

o odmowie przyjęcia kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt VI Ka 35/25,

na podstawie z art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. i art. 466 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 31 lipca 2025 r., w sprawie VI WKK 18/25, sędzia Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, na mocy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k., odmówił przyjęcia kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt VI Ka 35/25, przez obrońcę z wyboru skazanego S.S., wobec jej niedopuszczalności z mocy ustawy. Wskazano, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. To ograniczenie zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k. nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu

uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. Tymczasem w przedmiotowej sprawie oskarżony został skazany na karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Niedopuszczalne i nieskuteczne zatem jest podnoszenie przez obrońcę zarzutów obrazy innych przepisów prawa, poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k.

Zażalenie na to zarządzenie złożył obrońca S.S., podnosząc zarzut naruszenia art. 523 § 1 k.p.k. W konkluzji wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i przekazanie kasacji do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne.

Z akt sprawy wynika, że na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 23 października 2024 r. sygn. akt II K 1888/22 S.S. został skazany na karę łączną roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby.

Następnie na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 13 maja 2025 r., sygn. akt VI Ka 35/25 zmienił zaskarżony wyrok w zakresie orzeczonych obok kary obowiązków i pozostawił zaskarżony wyrok w mocy w odniesieniu do orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Od tego wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca z wyboru skazanego S.S. – adw. K.M. W kasacji przedstawiła zarzuty rażącego naruszenia prawa materialnego, tj. art. 257 k.k. oraz prawa procesowego, tj. przepisów: art. 4, art. 7, art. 410, art. 458 i art. 437 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2-6, art. 6, art. 458, art. 437 k.p.k., art. 193, art. 458, art. 437 k.p.k., a także zarzuciła sprzeczność wewnętrzną w ustaleniach faktycznych Sądu Okręgowego.

Sąd Najwyższy stwierdza, iż analiza przedmiotowej sprawy musi prowadzić do oczywistego i jednoznacznego wniosku, że skoro oskarżony został skazany na karę łączną pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania, to niedopuszczalne i nieskuteczne jest podnoszenie przez obrońcę zarzutów obrazy innych przepisów prawa, poza uchybieniami wymienionymi w art. 439 k.p.k. – a takich w kasacji nie przedstawiono. Tego faktu nie zmienia próba wykazania w zażaleniu, że uchybienia przedstawione w kasacji są tak istotne i rażące, że praktycznie mają rangę bezwzględnych podstaw odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k., a zatem skazanemu z tego tytułu miałyby przysługiwać prawo do wniesienia kasacji.

Trafnie podniesiono w zaskarżonym zarządzeniu, że zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

W tej sytuacji zażalenie obrońcy skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Okręgowego w Jelniej Górze z dnia 31 lipca 2025 r. należało uznać za bezpodstawne, a więc nie mogło wyrzucić skutku w postaci uchylecia zaskarżonego rozstrzygnięcia. Tym bardziej było bezskuteczne, że w uzasadnieniu tego środka zaskarżenia podniesiono wyłącznie zarzuty skierowane przeciwko wyrokowi Sądu drugiej instancji (co jest uprawnione w kasacji), a nie przeciwko samemu zarządzeniu.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji.

[WB]

[a.ł]